

1 MAYIS'TA TEMEL POLİTİKALAR NE OLMALIYDI?

Aydınlık Dergisi, 3 Mayıs 2009

Yıldırım Koç

Siz bu yazıyı 1 Mayıs'tan sonra okuyorsunuz. Ancak bu yazı 1 Mayıs'tan bir gün önce, AKP iktidarının Taksim'i yüzbinlerce işçiye ve emek yanlısı örgüt ve insana kapadığı bir günde yazılıyor.

Öncelikle belirtilmesi gereken nokta, Taksim'in kitlelere kapatılmasının büyük bir provokasyon olduğudur. Bu anti-demokratik tutum, AKP'nin işçi sınıfına bakışını, işçi sınıfından korkusunu göstermektedir. 1 Mayıs'ın Taksim'de kitlesel bir katılımı kutlanmasına izin verilseydi, normal olarak 1 Mayıs'a gitmeyi düşünmeyen binlerce kişi daha, 1976-1977-1978 1 Mayıs'larının anısına Taksim'e gidecekti. Ancak, yaratılan terör ortamında "makul" sayıda bir grubun Taksim'e çıkabileceği biçimindeki tavır, çatışmaları davet etmekte, buna karşılık katılımı azaltmaktadır. "Makul" sayıda katılıma izin vermek, bir meydanı tümüyle kapatmaktan daha provokatiftir. Bu kaygılarla katılım sayısı düşünce, "alın işte, size 1 Mayıs'ı ücretli tatil bile yaptık, bulup buluşturabildiğiniz katılımcı sayısı şu kadarla kaldı," denilecektir.

Ayrıca, böyle bir ortamda, kitlesel katılım sınırlı kalacağından, önemli bir tehlike daha ortaya çıkacaktır.

Birinci tehlike, son günlerde nedense birdenbire ortaya çıkan bireysel terör eylemleridir. Bireysel terörü temel politika aracı olarak benimseyen bazı siyasal yapılanmalar ve bazı provokatörler, görevlerini yerine getirecektir. Kitle iletişim araçlarına, işçi sınıfının emperyalizme ve AKP'ye karşı kitlesel gücü yerine, polisle çatışmayı siyasal mücadelenin asıl biçimi kabul edenlerin olumsuz görüntüleri yansıyacaktır.

İkinci tehlike, kitlesel katılımın olmadığı koşullarda etnik ırkçıların ön plana çıkması olacaktır. 1 Mayıs, insanların sınıf kimliğiyle bir araya geldikleri gündür. Ancak Türkiye'de bir süredir, Kürt milliyetçileri 1 Mayıs'larda bölücülük yapmaktadır. Kitlelerin yeterince katılmadığı koşullarda, bu bölücü anlayış da 1 Mayıs'ta sesini duyurabilecektir.

Sınıf bilinci ile ulusal bilinç birbiriyle çelişmez; tam tersine, özellikle günümüzde birbirini tamamlar. Buna karşılık, etnik ırkçılık, hem ulusal bilinçle, hem de sınıf bilinciyle çelişir. Ümmetçilik için de aynı durum söz konusudur. Bir ümmetçi, hem ulusal bilinci, hem de sınıf bilincini reddeder.

1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Ancak emperyalist dönemde emperyalist ülkelerin işçi sınıfları, kendilerine "sosyal ortak" olarak bizim gibi ülkelerin işçi sınıflarını değil, kendi sermayedarlarını ve kendi devletlerini seçmiştir. Emperyalist ülkelerin burjuva proleteryaları, emperyalist sömürü olduğu ve bu sömürüden pay aldıkları sürece, enternasyonalist bir tavır takınamaz. Bu nedenle, emperyalist ülkelerin sendikacılık hareketlerinin belirlediği politikaları izleyen uluslararası sendikal örgütler de aynı anlayıştadır. Türkiye'den TÜRK-İŞ, DiSK, HAK-İŞ ve KESK'in üyesi bulunduğu Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu'nun 29 Nisan 2009 günü yayınladığı 1 Mayıs bildirisinde, ne işçi sınıfı ve enternasyonalizm kavramları, ne de emperyalizme ve sömürüye karşı çıkış vardır. Emperyalist güçleri "sosyal ortak" kabul eden emperyalist ülke sendikalarının ve işçi sınıflarının 1 Mayıs kutlamaları ancak bu kadar olabilir.

1 Mayıs, işçi sınıfının en güncel ve önemli politikalarının formüle edildiği ve sunulduğu gündür.

2009 yılında işçi sınıfının en önemli politikaları, emperyalizmle mücadele, bağımsızlık ve AKP'ye karşı çıkıştır. Bunlar yapılmıyorsa, işsizlikle ilgili sorunlar da, ücretler de, esneklik de önemsizdir. Sendikalarımızın 1 Mayıs bildirilerinde anti-emperyalist mücadele, bağımsızlık talebi ve AKP'yle mücadele yoksa, bu 1 Mayıs'ın fazla da bir anlamı kalmamaktadır. Ne yazık ki, örgütlerin çoğu için durum budur.